

[Aksel Møller.]

megen medlidenskab tilovers for ærede medlemmer, som er nødt til at sidde og høre på dette her; jeg har meget mere medlidenskab tilovers for de radiolyttere, der siges at være indlagt også i aften til at lytte til fortsættelsen af debatten, for jeg deler ganske den opfattelse — og jeg tror, det efterhånden er den almindelige mening både hos den høje regering og hos alle her — at vi fremtidig bør tænke på at koncentrere denne debat således, at aktualiteten i de emner, vi beskæftiger os med, ikke dør fra replik til duplik. Det er den jo lige ved at gøre for visse spørgsmåls vedkommende.

I denne forbindelse må jeg måske have lov til at nævne en ganske lille detail fra debatten, så lille, at man måske kan tvivle om, hvorvidt den overhovedet bør nævnes; men det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard har en speciel evne til at lade ord optræde sådan, at de ligefrem trænger sig på og man må tage stilling til dem. Det ærede medlem lod i sin tale forleden dag det lille ord „atter“ optræde i en fiks, men noget tvivlsom rolle. Det ærede medlem sagde om valget, at de konservative tabte atter et mandat, og det radikale venstre tabte det mandat, partiet vandt ved forårsvalget. Se, mon ikke det betyder, at det ærede medlem tænker sig, at det konservative folkeparti har tabt to mandater. Hvis det ærede medlem går rundt i den forestilling, så tager han fejl. Det konservative folkeparti har i valgåret 1953 tabt eet mandat; men det kunne jo ved den fiske måde, hvorpå sådan et biord anbringes, se ud, som om det var et gentaget tab, der var tale om, både et ved aprilvalget og et ved septembervalget. (*Poul Hansen* [Kalundborg]: Det var det da også!). Nej, det var det ikke. Vi skulle efter 1950-tallene svare til 31 mandater i det høje ting, og vi har 30, så det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) skal ikke lade sig friste af det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards sprogbrug til at misforstå ordet „atter“.

Dernæst vil jeg gerne tilføje, bare for en ordens skyld, at det tab kan vi måske godskrive hr. Knud Kristensen; men jeg vil gerne ved denne lejlighed sige, at jeg tror også, man med megen ret kunne sige, at resultatet må ses som udtryk for konserva-

tiv taknemlighed over den meget dygtige måde, hvorpå det ærede medlem hr. Erik Eriksen ledede den forrige regering, således at regeringen i sit arbejde kunne stå både som et godt udtryk for, hvad venstre ville, og hvad konservative ønskede af den situation, som forelå for os i disse tre år. Jeg ser personlig helst den sidste forklaring.

Men hvordan gik det så det radikale venstre? Når nu det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard har henledt opmærksomheden på valg tallene, beder jeg ham — for det synes jeg har stor politisk interesse — om at lægge mærke til, at trods alle de anstrengelser, det ærede medlem og hans venner og det kommunistiske parti udfoldede for at angribe Atlantpagtpolitikken og de foranstaltninger, som blev truffet i overensstemmelse med denne politik, så gik det radikale venstre og det kommunistiske parti tilbage ved valgene. Atlantpagtmodstandernes politiske styrke på sidste valgdag var mindre, end den var i 1950, og hvis det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard overvejer, hvilken applaus han og en del af hans kolleger, der stærkest angreb den daværende udenrigsminister, fik blandt deres vælgere som tak for deres indsats på dette område, tør man vist sige, at det var en florumvunden tak, de ærede medlemmer modtog! Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard tabte 557 stemmer i Skivekredsen i forhold til sit stemmetal i 1950, og det ærede medlem kan tale med sine nærmeste omgivelser både foran og bagved for at konferere om, hvilken virkning deres angreb på den daværende udenrigsminister, den daværende forsvarsminister og hele den daværende regerings Atlantpagtpolitik fik på valgdagen. Det er da ligetil, at det er det radikale venstres egen sag at drage de konsekvenser, der skal drages af alt dette, og det overlader jeg med største fornøjelse og megen forventning det ærede parti selv at finde ud af. Må jeg dog have lov til at udtrykke forhåbningen om, at det måske kunne bidrage til, at det radikale venstre overfor de bestræbelser, vi andre må udfolde for at hjælpe Atlantpagtpolitikken nærmere sine formål, ville slå ind på en mildere og mindre fordømmende kurs end den, det hidtil har ligget på. Jeg tror, det ville være en vinding for stabiliteten i dansk politik,